

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 1Obdo/72/2021
Identifikačné číslo spisu: 6113227483
Dátum vydania rozhodnutia: 25.05.2022
Meno a priezvisko: JUDr. Miroslava Janečková
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2022:6113227483.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Miroslavy Janečkovej a členiek senátu JUDr. Jany Hullovej a JUDr. Eriky Čanádyovej v spore žalobcu B. O., nar. XX. Q. XXXX, bytom Q., M., štátna príslušnosť SR, zastúpeného DEDÁK & Partners, s. r. o., so sídlom Mostová 2, 811 02 Bratislava, IČO: 50 735 764, proti žalovanej JUDr. Radke Longauerovej, so sídlom kancelárie Horná 65/A, 974 01 Banská Bystrica, správkyni konkurznej podstaty úpadcu T., nar. XX. októbra XXXX, bytom XX. marca XXX/XX, XXX XX Zvolen, o vylúčenie vecí zo súpisu konkurznej podstaty a určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnosti, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu Banská Bystrica č. k. 41CoKr/22/2020-249 zo dňa 17. marca 2021, takto

rozhodol:

I. Dovolanie žalobcu o d m i e t a.

II. Žalovaná má proti žalobcovi nárok na náhradu trov dovolacieho konania v rozsahu 100%.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Banská Bystrica, ako súd prvej inštancie, rozsudkom zo dňa 16. januára 2020 č. k. 27Cbi/14/2013-177, žalobu žalobcu, ktorou sa domáhal určenia, aby súd v konkurznom konaní vedenom pod sp. zn. 2K/2/2013, vylúčil zo súpisu majetku podstaty úpadcu Ing. Z. K., PhD., nar. XX. U. XXXX, bytom XX. M. XXX/XX, J., nehnuteľnosti, zapísané na LV č. XXX v k. ú. M., a to pozemok parc. reg. „C“ č. 2084/207 - zastavané plochy a nádvoria o výmere 574 m², pozemok parc. reg. „C“ č. 2084/208 - záhrady o výmere 1444 m², pozemok parc. reg. „C“ č. 2084/699 - zastavané plochy a nádvoria o výmere 51 m², pozemok parc. reg. „C“ č. 2084/700 - zastavané plochy a nádvoria o výmere 122 m², stavbu rodinného domu so súp. č. XXXX postavenú na parcele č. 2084/700 a stavbu rodinného domu so súp. č. XXXX postavenú na parcele č. 2084/699 a zároveň určil, že žalobca je vlastníkom uvedených nehnuteľností.

2. V odôvodnení rozsudku súd prvej inštancie uviedol, že uznesením Okresného súdu Banská Bystrica č. k. 2K/2/2013-41 zo dňa 8. marca 2013 bol vyhlásený konkurz na majetok úpadcu Ing. Z. K., PhD., nar. XX. U. XXXX, bytom XX. M. XXX/XX, XXX XX J., pričom v priebehu tohto incidenčného konania bol uznesením Okresného súdu Banská Bystrica č. k. 2K/2/2013-185 zo dňa 27. apríla 2016 pôvodný

správca konkurznej podstaty z funkcie správcu odvolaný a za správcu konkurznej podstaty bola ustanovená žalovaná - Mgr. Radka Longauerová, so sídlom kancelárie Horná 65/A, 974 01 Banská Bystrica.

3 . Ďalej konštatoval, že správca konkurznej podstaty zapísal do oddelenej konkurznej podstaty zabezpečeného veriteľa Slovenskej sporiteľne a.s., nehnuteľnosti zapísané na LV č. XXX v k. ú. M., a to pozemok parc. reg. „C“ č. 2084/207 - zastavané plochy a nádvoria o výmere 574 m², pozemok parc. reg. „C“ č. 2084/208 - záhrady o výmere 1444 m², pozemok parc. reg. „C“ č. 2084/699 - zastavané plochy a nádvoria o výmere 51 m², pozemok parc. reg. „C“ č. 2084/700 - zastavané plochy a nádvoria o výmere 122 m², stavbu rodinného domu so súp. č. XXXX postavenú na parcele č. 2084/700 a stavbu rodinného domu so súp. č. XXXX postavenú na parcele č. 2084/699. Za nie sporné označil, že žalobca listom zo dňa 10. mája 2013 požiadal správcu, aby k vyššie uvedenému majetku zapísal poznámku o spornom zápise v prospech osoby žalobcu, na základe čoho bola poznámka o spornom zápise zverejnená správcom v Obchodnom vestníku dňa 22. mája 2013. Následne správca dňa 13. júna 2013 zaslal žalobcovi výzvu, aby žalobca v súlade s § 78 ods. 2 ZKR uviedol dôvody a predložil dôkazy, ktoré zapísanie majetku do súpisu vylučujú.

4. Taktiež súd vyhodnotil ako nespornú skutočnosť, že uznesením Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 2K/2/2013 zo dňa 26.08.2013 bola žalobcovi uložená lehota 30 dní od doručenia uznesenia na podanie žaloby voči správcovi o vylúčenie zapísaného majetku zo súpisu konkurznej podstaty. Predmetné uznesenie bolo žalobcovi doručené dňa 6. septembra 2013, žaloba proti správcovi bola na tunajšom súde podaná dňa 3. októbra 2013, na základe čoho súd v tomto konaní konštatoval, že zákonná lehota na podanie žaloby v zmysle § 78 ods. 4 ZKR bola žalobcom dodržaná.

5. Súd konštatoval, že pre úspech žalobcu v tomto konaní bolo potrebné na strane žalobcu preukázať, že tento má také subjektívne právo k nehnuteľným veciam, ktoré ich zapísanie do súpisu majetku konkurzných podstát vylučuje. Uviedol, že žalobca toto právo odvodzoval od skutočnosti, že kúpna zmluva zo dňa 27. septembra 2011 s číslom vkladu Z. na základe ktorej vlastnícke právo k nehnuteľnostiam nadobudla spoločnosť DISKONT - PLUS s.r.o. nebola uzavretá vážne, išlo len o fiktívnu zmluvu a preto je táto zmluva absolútne neplatným právny úkonom, ktorý nemá žiadne právne účinky. Spoločnosť DISKONT - PLUS s.r.o. sa podľa jeho tvrdenia na základe neplatného právneho úkonu nemohla stať vlastníkom sporných nehnuteľností a ako nevlastník nemohla následne uzavretou kúpnu zmluvou zo dňa 31. júla 2012 previesť svoje vlastnícke právo k nehnuteľnostiam na úpadcu.

6. Za spornú potom označil otázku platnosti kúpnej zmluvy uzavretej dňa 27. septembra 2011 medzi žalobcom ako predávajúcim a spoločnosťou DISKONT - PLUS s.r.o. ako kupujúcim. Pokiaľ žalobca v konaní tvrdil, že zmluvné strany uzavretie uvedenej kúpnej zmluvy simulovali a táto zmluva nikdy nemala byť použitá, súd v tejto súvislosti konštatoval, že o neplatnosti zmluvy pre nedostatok vôle strán podľa § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka, spočívajúcom v simulácii právneho úkonu možno uvažovať iba v prípade, keď vôľu uzavrieť uvedenú zmluvu nemá žiadna zo zmluvných strán. Výsluchom svedkyne Ing. V. Y. mal za preukázané, že na strane kupujúceho vôľa uzavrieť kúpnu zmluvu existovala, keď svedkyňa na pojednávaní uviedla, že rozhodne nešlo o pôžičku, malo sa jednať o predaj nehnuteľnosti. Poukázal aj na výpoveď svedkyne Mgr. Q. Z., ktorá rovnako potvrdila, že žalobca súhlasil s uzavretím kúpnej zmluvy. Rovnaká skutočnosť vyplynula aj z výpovede svedka B. keď menovaný ako konateľ kupujúceho zmluvu riadne podpísal. Skutočnosť, že kupujúca strana zamýšľala uzavretou zmluvou uskutočniť prevod vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam v prospech nadobúdateľa a nejednalo sa len o simulovaný právny úkon považoval za zrejmú aj z následného konania kupujúceho, nakoľko na základe návrhu kupujúceho Správa katastra Nitra rozhodnutím s číslom vkladu Z. zo dňa 29. septembra 2011 povolila vklad vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam v prospech spoločnosti DISKONT - PLUS s.r.o. Rozhodnutie správy katastra bolo doručované aj žalobcovi a žalobca v konaní netvrdil, že by bol v rámci správneho konania podal voči tomuto rozhodnutiu akýkoľvek opravný prostriedok. Súd uviedol, že súd v danej veci nedisponoval predmetnou kúpnu zmluvou v jej listinnej podobe, vychádzajúc však z predloženého právoplatného rozhodnutia Správy katastra Nitra číslo Z. zo dňa 29. septembra 2011 súd dospel k záveru, že kúpna zmluva tak, ako bola uzavretá a stranami podpísaná, spĺňala všetky zákonom

predpokladané formálne aj obsahové náležitosti kúpnej zmluvy o prevode nehnuteľnosti, pričom podpis žalobcu ako predávajúceho na zmluve musel byť zároveň úradne osvedčený.

7. Prihliadol tiež na to, že žalobca v konaní neuvádzal žiadne skutočnosti, že by bol k podpisu tejto zmluvy akýmkoľvek spôsobom zo strany kupujúceho donútený. Na základe záverov Okresného súdu Nitra v súvisiacej trestnej veci vedenej pod sp. zn. 6T/14/2012 súd konštatoval, že osoby dojednávajúce so žalobcom podmienky uzavretia kúpnej zmluvy sa vo vzťahu k žalobcovi podvodného konania nedopustili. Súd prvej inštancie konštatoval, že žalobca teda vedel, akú zmluvu podpisuje a musel si byť vedomý aj všetkých právnych následkov, ktoré boli s touto zmluvou spojené a preto vyslovil názor, že v danom prípade teda nebolo možné aplikovať ani ustanovenie § 49a Občianskeho zákonníka. Svedecké výpovede svedkov M. L., ako aj svedka M. O. vyhodnotil súd ako zhodne potvrdzujúce verziu žalobcu v tom smere, že predmetom uzavretej zmluvy malo byť len poskytnutie pôžičky. Svedeckú výpoveď svedka M. L. vyhodnotil ako tendenčnú, vedenú s cieľom napomôcť svojmu dlhoročnému známemu k úspechu v tomto konaní, keďže menovaný svedok mal na úspechu žalobcu v tomto konaní aj svoj osobný záujem. Súd konštatoval, že vzhľadom na okolnosti uvádzané svedkom pri výsluchu, je zrejmé, že v dôsledku zapísania nehnuteľností do súpisu majetku konkurznej podstaty a jeho následného speňaženia by sa tento mohol dostať do situácie, kde mu hrozí strata možnosti naďalej obývať spornú nehnuteľnosť. V súvislosti s výpoveďou svedka M. súd konštatoval, že tento svedok mal len sprostredkované informácie, sám pri uzatváraní zmlúv medzi žalobcom a spoločnosťou DISKONT - PLUS s.r.o. prítomný nebol, preto nepovažoval jeho výpoveď za postačujúcu a na vyvrátenie tvrdení uvádzaných priamymi účastníkmi zmluvného vzťahu, prítomnými pri uzatváraní zmluvy so žalobcom.

8. Súd skúmal napadnutý právny úkon aj z hľadiska prípadného rozporu s dobrými mravmi podľa § 39 Občianskeho zákonníka. V tejto súvislosti uviedol, že Občiansky zákonník pojem dobré mravy nedefinuje. Konštatoval, že ich obsah spočíva vo všeobecne platných pravidlách morálky, pri ktorých je daný všeobecný záujem ich rešpektovať. Ide o súhrn etických, všeobecne zachovávaných a uznávaných zásad, ktorých dodržiavanie je mnohokrát zabezpečované i právnymi normami tak, aby každé konanie bolo v súlade s morálnymi zásadami demokratickej spoločnosti, v ktorej sa uplatňuje a presadzuje vzájomná slušnosť, ohľaduplnosť a vzájomné rešpektovanie. Konanie namierené proti týmto pravidlám možno označiť za konanie v rozpore s dobrými mravmi a môže mať za následok neplatnosť právneho úkonu. Zdôraznil, že rozpor právneho úkonu s dobrými mravmi je potrebné v každom prípade posudzovať individuálne, s prihliadnutím na konkrétne okolnosti konania účastníka v príslušnom období a s prihliadnutím na jeho vtedajšie postavenie. Uzavrel, že po vykonaní dokazovania nezistil na strane kupujúceho žiadne konanie odporujúce dobrým mravom, kúpna zmluva bola uzavretá ako odplatný právny úkon, keď za prevod vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam bola dohodnutá kúpna cena 75.000,- eur.

9. Vychádzajúc z uvedeného, súd dospel k názoru, že v danom prípade neboli zistené skutočnosti odôvodňujúce prijať záver o neplatnosti uzavretej kúpnej zmluvy zo dňa 27. septembra 2011. Za svedčiacu v neprospech žalobcu označil tú skutočnosť, že žalobca listom z dňa 10. apríla 2013 vyzval kupujúceho na zaplatenie kúpnej ceny 75.000,- eur, kde z uvedeného konania žalobcu je zrejmé, že žalobca mienil uzavrieť kúpnu zmluvu vážne, keď následne trval na zaplatení kúpnej ceny. Súd poukázal aj na rozpory v tvrdeniach žalobcu aj v otázke vyplatenia kúpnej ceny. Na jednej strane žalobca tvrdil, že kúpna cena vo výške 75.000,- eur mu nebola vyplatená vôbec, na strane druhej on aj svedok M. L. pred súdom uviedli, že žalobca obdržal od kupujúceho sumu 11.400,- eur a ďalšiu od kupujúceho prijatú čiastku vo výške 6.000,- eur poskytol Ing. V. Y. za účelom vyplatenia jeho dlhu voči spoločnosti Tatra Credit, a.s. Z uvedeného teda vyplýva skutočnosť, že žalobca od kupujúceho obdržal v hotovosti minimálne sumu 17.400,- eur. Zdôraznil, že ak by aj kupujúci nezaplatil žalobcovi kúpnu cenu v dohodnutej výške 75.000,- eur riadne, nezaplatenie kúpnej ceny v plnom rozsahu samo o sebe nespôsobuje neplatnosť uzavretej kúpnej zmluvy.

10. Vykonaným dokazovaním mal súd tiež za preukázané, že žalobca listom zo dňa 10. apríla 2013 vyzval kupujúceho na zaplatenie kúpnej ceny vo výške 75.000,- eur a to v lehote do 23. apríla 2013 s oznámením, že v prípade márneho uplynutia dodatočnej lehoty poskytnutej na plnenie predávajúci

odstupuje od kúpnej zmluvy. Poukázal na to, že k odstúpeniu od kúpnej zmluvy zo strany žalobcu teda došlo až po tom, čo vlastnícke právo k nehnuteľnostiam nadobudol úpadca na základe kúpnej zmluvy uzavretej dňa 31. júla 2012. Podľa názoru súdu vlastnícke právo k nehnuteľnosti dobromyseľného kupujúceho (úpadcu) ako tretieho subjektu zostáva zachované vtedy, ak titul nadobudnutia vlastníckeho práva predávajúceho (DISKONT - PLUS s.r.o.) k nehnuteľnosti vznikol na základe platne uzavretej kúpnej zmluvy s pôvodným vlastníkom (žalobcom) a neskôr po prevode vlastníctva nehnuteľnosti na kupujúceho (úpadcu), titul nadobudnutia vlastníckeho práva predávajúceho zanikol odstúpením od zmluvy zo strany pôvodného vlastníka veci. Pokiaľ žalobca ako pôvodný vlastník uzavrel platnú kúpnu zmluvu o predaji nehnuteľnosti s predávajúcim DISKONT - PLUS s.r.o., tento dohodnutú kúpnu cenu žalobcovi nezaplatil riadne a včas, medzitým zároveň menovaný predal vec úpadcovi ako tretiemu dobromyseľnému nadobúdateľovi a pôvodný vlastník odstúpil od zmluvy s predávajúcim z dôvodu nezaplatenia kúpnej ceny, vzniknutá situácia nemôže obmedziť vlastnícke právo úpadcu ako tretieho nadobúdateľa. Žalobca si mal svoj nárok uplatňovať voči spoločnosti DISKONT - PLUS s.r.o., teda voči tomu subjektu, s ktorým kúpnu zmluvu uzavrel, prípadne sa po odstúpení od tejto zmluvy domáhať vrátenia plnenia zo zmluvy formou finančnej náhrady (§ 457, § 458 ods. 1 Občiansky zákonník).

11. Súd sa v danom prípade nestotožnil ani s právnym názorom žalobcu, že ak po odstúpení od zmluvy zo strany žalobcu došlo za použitia ustanovenie § 48 ods. 2 Občianskeho zákonníka k zrušeniu zmluvy od počiatku, táto skutočnosť by mala mať za následok obnovenie vlastníckeho práva žalobcu k predaným nehnuteľnostiam. V tejto súvislosti súd poukázal na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 151/2016 z 3. mája 2017, kde predmetom rozhodovania síce nebola vec skutkovo totožná s prejednanou vecou, Ústavný súd Slovenskej republiky tu však z hľadiska poskytnutia ústavnoprávnej ochrany postavil na rovnakú úroveň vlastnícke právo pôvodného vlastníka a nadobudnutie vlastníckeho práva k nehnuteľnosti novým nadobúdateľom na základe jeho dobrej viery. Podľa záverov Ústavného súdu v súdnej veci sa tu dostávajú do vzájomnej kolízie obidve ústavné hodnoty - princíp ochrany dobrej viery ďalšieho nadobúdateľa a princíp ochrany vlastníckeho práva pôvodného vlastníka. Pokiaľ však nemožno zachovať maximum z obidvoch základných práv, treba prihliadnuť na princíp všeobecnej spravodlivosti, keď je nutné zvažovať všeobecné súvislosti tohto typu kolízie základných práv, ako aj individuálne okolnosti konkrétneho rozhodovaného prípadu. Výslovný názor, že vyššie riziko má nie byť nedbalý vlastník než nadobúdateľ v dobrej viere, pretože tento nie je schopný sa nijako dozvedieť o tom, ako vec opustila vlastníkovu sféru a dostala sa na list vlastníctva prevodcu po zákonom určenom správnom (katastrálnom) konaní. Vychádzajúc z tohto princípu ochrany dobrej viery ďalšieho nadobúdateľa, je možné aj v tomto incidenčnom konaní konštatovať, že žalobca ako pôvodný vlastník spornej nehnuteľnosti mal zväžiť všetky riziká pri uzatváraní kúpnej zmluvy, voči kupujúcemu si včas uplatniť svoje nároky na plnenie zo zmluvy, resp. včas od kúpnej zmluvy odstúpiť. Skutočnosť, že tieto možnosti nevyužil, resp. k nim pristúpil až po tom, čo nehnuteľnosti nadobudol do svojho vlastníctva úpadca, nemôžu negatívnym spôsobom zasiahnuť do vlastníckeho práva úpadcu ako ďalšieho nadobúdateľa veci.

12. V danej veci na pojednávaní konanom dňa 16. januára 2020 žalobca, v rámci svojho ústneho prednesu, prostredníctvom svojho právneho zástupcu, vzal žalobu v časti, čo do určenia vlastníckeho práva k sporným nehnuteľnostiam späť. Súd o takto urobenom čiastočnom späťvzati žaloby nerozhodoval. Mal za to, že samotný ústny prednes návrhu vo veci samej, pre nedodržanie Civilným sporovým poriadkom predpísanej písomnej formy podania, nemá také právne účinky, aké procesný predpis upravujúci postup strán a súdu v civilnom sporovom konaní s takýmto podaním vo veci samej spája. Súd preto vec prejednal a vo veci rozhodol tak, že žalobu ako nedôvodnú zamietol v celom rozsahu, keď vzhľadom na vyššie uvedený skutkový a právny stav dospel k záveru, že žalobca v konaní nepreukázal existenciu takého subjektívneho práva k nehnuteľnostiam zapísaným do súpisu konkurznej podstaty, ktoré by zapísanie tohto majetku do súpisu vylučovalo a nepreukázal ani existenciu takých skutočností, na základe ktorých by vlastnícke právo k nehnuteľnostiam patrilo žalobcovi.

13. O nároku na náhradu trov konania rozhodol súd podľa § 255 ods. 1 CSP tak, že žalovanému, ktorý bol v konaní úspešný, priznal nárok na náhradu trov konania voči neúspešnému žalobcovi v plnom rozsahu, pričom o samotnej výške trov konania bude rozhodnuté postupom podľa § 262 ods. 2 CSP po

právoplatnosti tohto rozhodnutia samostatným uznesením.

14. Na základe odvolania žalobcu Krajský súd v Banskej Bystrici, ako súd odvolací podľa § 34 CSP po prejednaní odvolania v rozsahu a z dôvodov v ňom uvedených (ustanovenie § 379 a § 380 ods. 1 CSP), bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 a contrario CSP) dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné.

15. Po preštudovaní spisu konštatoval, že súd prvej inštancie dostatočne zistil skutkový stav, správne vyhodnotil vykonané dôkazy a vec posúdil správne aj po právnej stránke a z dôvodov uvedených v odôvodnení napadnutého rozsudku, s ktorými sa v zmysle § 387 ods. 2 CSP v celom rozsahu stotožnil, pričom považoval za nehospodárne tieto dôkazy uvádzať a preto rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny podľa ustanovenia § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

16. Uviedol, že sa stotožnil so záverom súdu prvej inštancie, ktorý po dôkladnom dokazovaní dospel k záveru, že kúpna zmluva, tak ako bola uzavretá a stranami podpísaná, spĺňala všetky zákonom predpokladané formálne aj obsahové náležitosti kúpnej zmluvy o prevode nehnuteľností, pričom podpis žalobcu ako predávajúceho musel byť zároveň úradne osvedčený. Stotožnil sa aj s ďalším záverom súdu prvej inštancie, ktorý po vykonanom dokazovaní nezistil na strane kupujúceho žiadne konanie odporujúce dobrým mravom, keď kúpna zmluva bola uzavretá ako platný právny úkon a za prevod vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam bola dohodnutá kúpna cena vo výške 75.000,-eur.

17. Odvolací súd na doplnenie uviedol, že na Okresnom súde Nitra prebiehalo konanie pod sp. zn. 6T/14/2017, v ktorom Mgr. Q. Z., Ing. V. Y. a B. M. boli oslobodení v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Nitre sp. zn. 1To/43/2019-933 zo dňa 25. júna 2019 spod obžaloby prokurátora pre skutok kvalifikovaný ako zločin podvodu spáchaný spolupáchateľstvom, nakoľko skutok nebol trestným činom. Podľa trestného rozsudku obžalovaní svojím konaním nenaplnili znaky skutkovej podstaty trestného činu podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 3 Trestného zákona. Poukázal na jednoznačný záver vyplývajúci z rozsudku Okresného súdu Nitra sp. zn. 6T/14/2017, že žalobca v čase podpisovania kúpnej zmluvy mohol, mal vedomosť dokonca vedel aký dokument podpisuje, vedel, že podpisuje kúpnu zmluvu a nepochybne vedel aké právne dôsledky uzatvorená kúpna zmluva má. Okresný súd Nitra ďalej v odôvodnení konštatuje, že nemá dôvod pochybovať o autenticite a zrozumiteľnosti predmetu zmlúv podpísaných na jednej strane poškodeným (žalobcom) a na druhej strane obžalovaným B. M. teda súd absolútne vylúčil, že by poškodený mohol mať mylnú predstavu o obsahu zmluvy resp. zmlúv. V čase podpisovania predmetných zmlúv na Mestskom úrade v Nitre sa poškodený mal možnosť oboznámiť, ako aj vo svojich výpovediach potvrdil, aj oboznámil s kúpnu zmluvou a na znak súhlasu s jej obsahom ju aj podpísal. V uvedenom rozsudku súd konštatoval, že argument poškodeného o tom, že kúpna zmluva mala byť fiktívna pred súdom neobstojí, nakoľko sa javí v konaní ako nepravdepodobné, že v prípade fiktívnej kúpnej zmluvy by sa vyžadovali overené podpisy kupujúceho na jednej strane a predávajúceho na druhej strane, teda, že boli potrebné overené podpisy zmluvných strán. Súd neuveril tvrdeniam poškodeného, že sa domnieval, že v prípade kúpnej zmluvy, ktorú uzatvoril ide o fiktívnu zmluvu, ktorá mala slúžiť ako zábezpeka, a bol absolútne presvedčený, že poškodený v pozícii predávajúceho si bol v čase uzatvárania kúpnej zmluvy plne vedomý právnych dôsledkov uzatvorenia kúpnej zmluvy, nakoľko v čase keď uzatváral kúpnu zmluvu, pracoval ako finančný poradca, vykonával činnosť súvisiacu s poskytovaním resp. sprostredkovaním úverov a pôžičiek.

18. Na základe spisového materiálu odvolací súd vyslovil záver, že žalobca uzatvoril so spoločnosťou DISKONT - PLUS s.r.o. riadnu kúpnu zmluvu, predmetom ktorej boli nehnuteľnosti uvedené v článku I. zmluvy. Zmluva bola riadne zavkladovaná, až jeden rok po uzavretí kúpnej zmluvy so žalobcom došlo zo strany spoločnosti DISKONT - PLUS s.r.o. k uzavretiu kúpnej zmluvy s úpadcom ako kupujúcim dňa 31. júla 2012, predmetom ktorej boli totožné nehnuteľnosti ako v zmluve uzavretej medzi žalobcom ako predávajúcim a spoločnosťou DISKONT - PLUS s.r.o. ako kupujúcim.

19. Odvolací súd sa nestotožnil s námietkami žalobcu, že súd prvej inštancie nevykonal žalobcom navrhnuté dokazovanie, a to trestným spisom Okresného súdu Nitra sp. zn. 6T/14/2017, ktoré trestné

konanie podľa žalobcu súviselo s prejednávanou vecou, keď odvolací súd uviedol, že v čase rozhodovania súdu prvej inštancie boli Ing. V. Y., Mgr. Q. Z. a B. M., ktorí boli vypočutí ako svedkovia v konaní sp. zn. 27Cbi/14/2013 právoplatne oslobodení spod obžaloby, a aj z tohto rozhodnutia Okresného súdu Nitra v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Nitre Okresný súd Banská Bystrica pri svojom rozhodovaní vychádzal. Odvolací súd poukázal na odôvodnenie rozsudku Okresného súdu Nitra, ktorý jasne a zrozumiteľne poukázal na to, že žalobca mal vedomosť o tom, aký dokument podpisuje, že podpisuje kúpnu zmluvu a nepochybne vedel aké právne dôsledky uzatvorená kúpna zmluva má. Neobstojí potom tvrdenie žalobcu, že sa malo jednáť len o fiktívnu zmluvu pre banku s cieľom a úmyslom získať úver pre žalobcu a nestotožnil sa ani s tvrdením, že mu nebola vyplatená kúpna cena podľa kúpnej zmluvy, keď svedkovia potvrdili, že kúpna cena bola žalobcovi uhradená a svedkyňa Ing. Y. tiež potvrdila, že od žalobcu obdržala 6.000,- eur na vyplatenie nebankového subjektu, ktorý mal záložné právo na predmetné nehnuteľnosti, čo potvrdil aj svedok M., keď uviedol, že nadobúdateľ nehnuteľnosti trval na tom, aby bola zavkladovaná bez záložného práva. V neposlednom rade poukázal na svedkom predložený výpis z pokladne, z ktorého vyplýva výdaj dňa 27. septembra 2011 V11/328 vo výške 75.000,- eur a hlavnú knihu analytickej evidencie z 27. apríla 2012, podľa ktorej uhradil daň z nehnuteľnosti.

20. Odvolací súd vyslovil názor, že tvrdenie žalobcu, že Ing. V. Y. a Mgr. Q. Z. boli v minulosti odsúdené rozsudkom Okresného súdu Zvolen a Okresného súdu Nitra za spáchanie trestného činu podvodu, nemá žiaden súvis s predmetným konaním o vylúčenie veci zo súpisu konkurznej podstaty úpadcu, preto neobstojí ani námietka žalobcu, že súd prvej inštancie odmietol vykonať ako dôkaz tieto rozsudky, ktoré tvoria obsah súdneho spisu trestného konania. Tvrdenie žalobcu, že podvody páchané svedkyňami boli podobné skutku, aký sa im kládol za vinu v trestnom konaní, a preto nemal súd na obsah ich výpovede prihliadať, nemá žiadnu relevanciu, pretože v konaní vedenom na Okresnom súde Nitra, pod sp. zn. 6T/14/2017 boli všetci obžalovaní právoplatne oslobodení.

21. Odvolací súd sa nestotožnil ani s tvrdením žalobcu, že súd prvej inštancie odmietol vykonať žalobcom navrhované dokazovanie pripojením obsahom spisu trestného konania a obsahom spisového materiálu Okresného úradu Nitra, katastrálneho odboru, čím došlo podľa názoru žalobcu k nesprávnemu rozhodnutiu veci, pretože v konaní bolo nesporne preukázané, že predmetná kúpna zmluva bola zavkladovaná pod č. Z. a na základe tejto zmluvy nadobudla vlastnícke právo k nehnuteľnostiam spoločnosť DISKONT - PLUS s.r.o., teda v konaní nebol dôvod vykonávať dokazovanie obsahom spisového materiálu Okresného úradu Nitra. Odvolací súd poukázal aj na skutočnosť, že samotný žalobca predmetnú zmluvu na Mestskom úrade podpísal, oboznámil sa s ňou a podpisy na kúpnej zmluve boli overené.

22. V súvislosti s listom žalobcu z 10. apríla 2013, ktorým vyzval kupujúceho na zaplatenie kúpnej ceny vo výške 75.000,- eur v lehote do 23. apríla 2013 s oznámením, že v prípade márneho uplynutia dodatočnej lehoty poskytnutej na plnenie predávajúci odstúpi od kúpnej zmluvy odvolací súd uviedol, že samotné tvrdenie žalobcu, že v prípade nezaplatenia kúpnej ceny vo výške 75.000,- eur od kúpnej odstúpi svedčí o tom, že žalobca ešte v čase keď vyzýval spoločnosť DISKONT - PLUS s.r.o. na zaplatenie kúpnej ceny musel považovať kúpnu zmluvu za platne uzatvorenú, pretože odstúpiť možno len od platnej zmluvy, na druhej strane však odvolací súd poukazuje na to, že kúpna zmluva bola uzatvorená dňa 27. septembra 2011 a v konaní bolo preukázané, že kúpna cena bola žalobcovi vyplatená pri uzavretí kúpnej zmluvy. Dňa 31. júla 2012 uzatvorila spoločnosť DISKONT - PLUS s.r.o. ako predávajúci kúpnu zmluvu s úpadcom ako kupujúcim a až dňa 10. apríla 2013, teda takmer dva roky po uzatvorení pôvodnej kúpnej zmluvy vyzval žalobca spoločnosť DISKONT - PLUS s.r.o. na zaplatenie kúpnej ceny vo výške 75.000,- eur (hoci sumu 6.000,-eur použil na uhradenie svojho záväzku voči spoločnosti Tatra Credit, a.s.) pod hrozbou odstúpenia od tejto kúpnej zmluvy.

23. V súvislosti s námietkami žalobcu ohľadne nevykonania dôkazov odvolací súd konštatoval, že súd nie je viazaný návrhmi strán na vykonanie dokazovania a nie je povinný vykonať všetky navrhované dôkazy a nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez

toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania (napr. uznesenie Ústavného súdu SR sp. zn. II. ÚS 78/05 zo dňa 16. marca 2005). Záverom uviedol, že okolnosť, že tento záver neúspešnú stranu sporu - žalobcu neuspokojuje neznamená, že mu súd odoprel právo na spravodlivý súdny proces, keď aj podľa rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5Cdo/218/2010 do práva na spravodlivý súdny proces nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (IV. ÚS 252/2004).

24. Z uvedených dôvodov odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie podľa ustanovenia § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdil.

25. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa ustanovenia § 396 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP tak, že žalovaná ktorá bola v odvolacom konaní úspešná má voči žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100% s tým, že o výške náhrady trov odvolacieho konania rozhodne samostatným uznesením súd prvej inštancie postupom podľa ust. § 262 ods. 2 CSP.

26. Proti rozsudku odvolacieho súdu podal dovolanie žalobca, prípustnosť ktorého odôvodnil ustanovením § 420 písm. f/ CSP, tvrdiac, že súd nesprávnym procesným postupom mu znemožnil, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k poručeniu práva na spravodlivý proces. Navrhol rozsudky obidvoch súdov zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie, vysloviac názor, že nápravu nemožno dosiahnuť iba zrušením rozhodnutia odvolacieho súdu, prípadne napadnutý rozsudok zmeniť a žalobe vyhovieť. Dovoláním napadnutý rozsudok označil za arbitrárny, javiaci znaky zmätočnosti, pričom rovnaká arbitrárnosť zaťažuje aj prvostupňový rozsudok, nakoľko odvolací súd v napadnutom rozsudku doslovne prevzal odôvodnenie prvostupňového súdu, s ktorým sa v celom rozsahu stotožnil. Poukázal na to, že v prvostupňovom konaní, ako aj v podanom odvolaní tvrdil a preukazoval, že kúpna zmluva zo dňa 27. septembra 2011, ktorej účastníkmi boli žalobca ako predávajúci a spoločnosť DISKONT - PLUS s.r.o. Kalinovo, IČO: 36 618 837 ako kupujúci (ďalej aj „kúpna zmluva 1“) je absolútne neplatná v zmysle § 37 ods. 1 v spojení s § 39 Občianskeho zákonníka, nakoľko sa malo jednať o simulovaný právny úkon. Žalobca mal ďalej za to, že z uvedeného dôvodu sa spoločnosť DISKONT - PLUS s.r.o. nikdy nestala vlastníkom sporných nehnuteľností a v nadväznosti na uvedené sa neskorším vlastníkom, na základe kúpnej zmluvy zo dňa 31. júla 2012, uzatvorenej medzi spoločnosťou DISKONT -PLUS s.r.o. a úpadcom (ďalej aj „kúpna zmluva 2“), nemohol stať ani úpadca. Zdôraznil, že v tejto súvislosti opakovane poukazoval v konaní na princíp nemo plus iuris, spočívajúci v tom, že nikto nemôže preniesť viac práv, než má on sám. Poukázal ďalej na to, že okrem vyššie uvedeného pre prípad, ak by prvostupňový súd aj napriek uvedenému vyhodnotil kúpnu zmluvu 1 ako platnú, v konaní opakovane uvádzal, že od kúpnej zmluvy 1 odstúpil a to listom zo dňa 10. apríla 2013. Samotné odstúpenie od kúpnej zmluvy 1 nebolo spoločnosťou DISKONT - PLUS s.r.o. od počiatku rozporované a to ani následne v trojročnej premlčacej lehote a teda možno dôvodne dospieť k záveru, že bolo vykonané platne, čo konštatoval aj odvolací súd v odseku 6 odôvodnenia jeho rozsudku. Vyslovil názor, že z toho vyplýva, že sa kúpna zmluva 1 od počiatku zrušila a teda spoločnosť DISKONT-PLUS s.r.o. sa nikdy nestala vlastníkom nehnuteľností, z dôvodu ktorého sa obnovilo vlastnícke právo žalobcu. Podľa záverov obidvoch súdov však aj napriek odstúpeniu od kúpnej zmluvy 1 zo strany žalobcu nedošlo k obnoveniu jeho vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam, nakoľko k nehnuteľnostiam zostalo zachované úpadcovo vlastnícke právo, ktoré mal nadobudnúť k nehnuteľnosti v dobrej viere, pričom obidva súdy v súvislosti s dobrou vierou nadobúdateľa (úpadcu) zhodne poukázali na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 151/2016 z 3. mája 2017. Obidvom súdom vytýkal, že nešpecifikovali, na základe akých skutkových tvrdení žalobcu dospeli k záveru, že úpadca bol dobromyseľný a konal v dobrej viere pri nadobúdaní nehnuteľností. Namietal, že ani jeden z konajúcich súdov však nevzal v úvahu skutočnosť, na ktorú žalobca poukazoval a to, že úpadca, ako nadobúdateľ nehnuteľností, bol v čase kúpnej zmluvy 1, ako aj podpisovania kúpnej zmluvy 2 partnerom T. - osoby, ktorá sprostredkovala uzavretie kúpnej zmluvy 1 medzi žalobcom a spoločnosťou DISKONT -PLUS s.r.o. Úpadca a IG. mali spolu blízky partnerský vzťah, o čom svedčí skutočnosť, že vychovávajú spoločné dieťa. Zdôraznil, že pritom Ing. Y. bola aktívna v celom procese podpísania kúpnej zmluvy 1, ako aj následného prevodu nehnuteľností konala v prospech spoločnosti DISKONT - PLUS s.r.o. a preto je nanajvýš nepravdepodobné, aby úpadca, ako blízky partner Ing. Y., nevedel o

spornosti kúpnej zmluvy 1, najmä aby nemal vedomosť o tom, že spoločnosť DISKONT - PLUS s.r.o. do dňa podpísania kúpnej zmluvy 2 neuhradila žalobcovi kúpnu cenu v zmysle kúpnej zmluvy 1. Uzavrel, že úpadca v kontexte uvedeného nemohol byť za žiadnych okolností dobromyseľným nadobúdateľom nehnuteľností v zmysle kúpnej zmluvy 2. Súd prvej inštancie, ako aj odvolací súd, postupovali nesprávne, keď odmietli vykonať ním navrhnutý dôkaz, pripojenie trestného spisu a vychádzali len zo samotného rozsudku Okresného súdu Nitra sp. zn. 6T/14/2017 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Nitre sp. zn. 1To/43/2019 zo dňa 25. júna 2019, ktoré poskytujú odpoveď len na otázku, či daný skutok naplnil znaky trestného činu podvodu. Súdu prvej inštancie ďalej vytýkal, že odmietol vykonať aj ďalšie ním navrhované dokazovanie, keď nevyžiadal celý spisový materiál Okresného úradu Nitra, katastrálneho odboru pre katastrálne územie Mojmírovce, týkajúci sa vykonaných zmien vlastníckeho práva k predmetným nehnuteľnostiam, ktorého vykonanie mohlo preukázať tvrdenie žalobcu. Poukázal na to, že o skutočnosti, že úpadca nemal záujem vlastníť a užívať nehnuteľnosti svedčí aj skutočnosť, že žalobca naďalej počas celej doby nehnuteľnosti užíval. Obidvom súdom ďalej vytýkal, že nevykonali dokazovanie na preukázanie okolností, z ktorých mohlo byť vyvedené presvedčenie nadobúdateľa - úpadcu o dobromyseľnosti.

27. Žalovaná vo vyjadrení k dovolaniu označila žalobcom podané dovolanie za nedôvodné, z dôvodu ktorého ho navrhla zamietnuť. V súvislosti s námietkou dovolateľa, že napadnutý rozsudok má byť vo svojej podstate arbitrárny a javiť znaky zmätočnosti, pričom rovnaká arbitrárnosť má zaťažovať aj prvostupňový rozsudok, nakoľko odvolací súd v napadnutom rozsudku mal doslovne prevziať odôvodnenie prvostupňového súdu, s ktorým sa v celom rozsahu stotožnil, poukázala na ustanovenie § 387 ods. 2 zák. č. 160/2015 CSP, z výkladu ktorého vyplýva, že táto forma odôvodnenia spĺňa požiadavky kladené na odôvodnenie rozhodnutia z pohľadu práva na spravodlivé súdne konanie. Žalovaná vyslovila názor, že odvolací súd zaujal jasné stanovisko k podstatným vyjadreniam strán predneseným tak v prvostupňovom konaní a rovnako sa vysporiadal s podstatnými tvrdeniami uvedenými v podanom odvolaní. Poukázala na obsah dovolaním napadnutého rozsudku, z ktorého je zrejmé, že odvolací súd sa neobmedzil len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, ale zároveň doplnil na zdôraznenie správnosti odvolaním napadnutého rozsudku aj ďalšie dôvody. Uviedla, že ako prvostupňový tak odvolací súd sa náležite vysporiadal so žalobcom uvedenými skutkovými tvrdeniami a tieto v kontexte vykonaného dokazovania náležite vyhodnotil a svoje rozhodnutie náležite zdôvodnil. V súvislosti s tvrdeniami žalobcu, týkajúcimi sa vzťahových otázok medzi úpadcom a Ing. V. Y., výchovy ich spoločného dieťaťa, či toho, že sa úpadca nemal k nehnuteľnostiam správať ako vlastník a pod., žalovaná namietala, že ide o nové a ničím nepodložené skutkové tvrdenia žalobcu. Ďalej namietala skutočnosť, že žalobca v podanom dovolaní mení a dodatočne dopĺňa svoje skutkové tvrdenia, rovnako ako mení a dopĺňa dôvody, pre ktoré údajne žiada, vykonať ním navrhované dôkazy. Za zrejmé označila, že žalobca nepreukazoval, že sa svojich nárokov domáha riadne a včas od kupujúceho DISKONT - PLUS, s.r.o. a samotné kroky smerujúce k odstúpeniu od zmluvy nemožno považovať za dostatočné, navyše tieto boli realizované až v čase, keď vlastníctvo prešlo na úpadcu. Namietala, že nemožno nároky, ktoré prináležia žalobcovi vo vzťahu ku spoločnosti DISKONT - PLUS s.r.o. uplatňovať u žalovaného, nakoľko tieto ne neho spolu s nehnuteľnosťou, ktorá je predmetom sporu, neprešli. Na podporu správnosti svojho názoru poukázala na rozhodnutie Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 29Cdo/2631/2000.

28. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“), ako súd dovolací [§ 35 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej aj „CSP“)], po zistení, že dovolanie podal včas žalobca, v neprospech ktorého bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), zastúpený podľa § 429 ods. 2 písm. a/ CSP, bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie žalobcu nie je dôvodné.

29. Dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok, ktorým nemožno napadnúť každé rozhodnutie odvolacieho súdu. Výnimočnosti tohto opravného prostriedku zodpovedá právna úprava jeho prípustnosti v Civilnom sporovom poriadku.

30. Podľa ustanovenia § 419 CSP, proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to

zákon pripúšťa. Z citovaného ustanovenia expressis verbis vyplýva, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, tak takéto rozhodnutie nemožno úspešne napadnúť dovolaním. Prípady, v ktorých je dovolanie proti rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, sú taxatívne vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP. Otázka posúdenia, či sú alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže dovolacie konanie uskutočniť, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu.

31. Podľa § 420 CSP je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej, alebo ktorým sa konanie končí, ak: a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd alebo f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

32. Podľa § 431 ods. 1 CSP, dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (ods. 2).

33. Relevantné znaky, ktoré charakterizujú procesnú vadu v zmysle ustanovenia § 420 písm. f/ CSP sú - zásah súdu do práva na spravodlivý súdny proces a nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva. Právo na spravodlivý súdny proces predstavuje možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov. Vyššie citované ustanovenie § 420 písm. f/ CSP zakladá prípustnosť a dôvodnosť dovolania v prípade, ak miera porušenia procesných práv strany, v dôsledku nesprávneho procesného postupu súdu, nadobudla značnú, výraznú, resp. relevantnú intenzitu porušenia jej práva na spravodlivý proces. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle tohto ustanovenia sa rozumie nesprávny (vadný) procesný postup súdu, spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení procesných ustanovení, ktoré sa vymykajú zákonnému, ale aj ústavnému procesno-právnemu rámcu a ktorý tak zároveň znamená aj porušenie procesných práv garantovaných Ústavou Slovenskej republiky.

34. Dovolací súd zdôrazňuje, že právo na spravodlivý súdny proces je naplnené tým, že všeobecné súdy zistia skutkový stav a po výklade a použití relevantných právnych noriem rozhodnú tak, že ich skutkové a právne závery nie sú svojvoľné, neudržateľné alebo prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces. Do práva na spravodlivý proces však nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, hodnotením dôkazov (sp. zn. IV. ÚS 22/04) a ani právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby sa rozhodlo v súlade s jeho požiadavkami (sp. zn. I. ÚS 50/04).

35. Súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé súdne konanie podľa článku 46 ods. 1 Ústavy SR je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpoveď na všetky právne a skutkovo relevantné otázky, súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t.j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (sp. zn. II. ÚS 383/06).

36. Funkciou odôvodnenia súdneho rozhodnutia je predovšetkým doložiť správnosť rozhodnutia súdu, pričom odôvodnenie je zároveň aj prostriedkom kontroly správnosti postupu súdu pri vydaní rozhodnutia a nástrojom ochrany pred svojvoľou súdnej moci. Odôvodnenie rozhodnutia by malo stranám sporu umožniť posúdiť, ako súd v ich veci vyložil a aplikoval príslušné právne predpisy a akými úvahami sa spravoval pri svojom rozhodovaní.

37. Zároveň dovolací súd poukazuje na Nález Ústavného súdu SR II. ÚS 78/95 zo dňa 16. marca 2005, z ktorého vyplýva, že odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemá odpovedať na každú námietku alebo argument, ale iba len na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní a zostali sporné, alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvostupňového rozhodnutia, ktoré preskúmava v odvolacom konaní.

38. O arbitrárne rozhodnutie ide vtedy, ak je svojvoľné. Arbitrárnosť môže mať v súdnych rozhodnutiach rôznu podobu. Môže ísť o extrémny nesúlad právnych záverov s vykonaným dokazovaním, alebo môže ísť o taký výklad zákona, ktorý nemá oporu v medziach rozumného a prípustného výkladu zákona. Arbitrárnosť môže tiež spočívať v takom hodnotení dôkazov, ktoré je vykonané bez akéhokoľvek akceptovateľného racionálneho základu tak, že z nich pri žiadnej možnej interpretácii nevyplývajú prijaté skutkové závery. Arbitrárnosť teda znamená interpretačný exces. Arbitrárne rozhodnutie je spravidla spojené s nedostatočným odôvodnením, avšak nemusí to tak byť nevyhnutne. O svojvôli pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchyľil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (III. ÚS 264/05, I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 382/06). V zmysle jeho judikatúry považuje ústavný súd za protiústavné a arbitrárne tie rozhodnutia, ktorých odôvodnenie je úplne odchylné od veci samej alebo aj extrémne nelogické so zreteľom na preukázané skutkové a právne skutočnosti (pozri napr. IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06, I. ÚS 200/2012, I. ÚS 51/2020). Dovolací súd je toho názoru, že o takýto prípad nejde v súdnej veci.

39. V posudzovanom prípade dovolateľ vyvodzuje prípustnosť dovolania z ustanovenia § 420 písm. f/ CSP, podľa ktorého dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Túto vadu videl dovolateľ v arbitrárnosti napadnutého rozsudku, ktorý javí znaky zmätočnosti, pričom rovnaká arbitrárnosť zaťažuje prvostupňový rozsudok. Vychádzajúc z obsahu dovolania sťažovateľ považoval za nesprávny jednak záver odvolacieho súdu, ktorý ako vecne správny potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie, o platnosti kúpnej zmluvy, uzavretej dňa 27. septembra 2011 medzi žalobcom ako predávajúcim a spoločnosťou DISKONT - PLUS s.r.o. ako kupujúcim o nadobudnutí vlastníckeho práva kupujúcim na jej základe o neobnovení vlastníckeho práva žalobcu po jeho následnom odstúpení listom zo dňa 10. apríla 2013 od uvedenej zmluvy a o existencii dobromyseľnosti úpadcu pri nadobúdaní nehnuteľnosti na základe zmluvy zo dňa 31. júla 2012, uzatvorenej medzi spoločnosťou DISKONT - PLUS s.r.o. a úpadcom. Podľa názoru dovolacieho súdu argumentácia žalobcu je len zopakovaním jeho námietok obsiahnutých už v ním skôr uplatnenom opravnom prostriedku a predstavuje tak pokračujúcu polemiku so závermi, ku ktorým dospel, či už okresný a následne krajský súd. V rozhodnutiach najvyššieho súdu sa však konštantne uvádza, že možnosť konať pred súdom sa účastníkom neodníma tým, že súd vec z hľadiska hmotnoprávneho nesprávne právne posúdi (viď R 54/2012, 1 Cdo/62/2010, 3 Cdo/48/2012). Podľa názoru najvyššieho súdu tak krajský súd, ako aj okresný súd primerane vysvetlili, z akých úvah a dôkazov vychádzali pri posúdení otázky platnosti kúpnej zmluvy zo dňa 27. septembra 2011, uviedli dôvody, pre ktoré neuverili tvrdeniu žalobcu, že sa malo jednať len o fiktívnu zmluvu pre banku, s cieľom a úmyslom získať úver pre žalobcu, akceptovateľným spôsobom vysvetlili, prečo sa nestotožnili s tvrdením žalobcu, že nebola vyplatená kúpna cena podľa kúpnej zmluvy. Dovolací súd nepovažoval za dôvodnú ani námietku žalobcu, že súdy pochybili, keď nevykonali ním navrhovaný dôkaz a to, že nepripojili spis Okresného úradu Nitra, katastrálneho odboru a trestný spis, keď nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov v zásade nie je dôvodom zakladajúcim prípustnosť dovolania v zmysle § 420 písm. f/ CSP (pozri napr. R 125/1999, III. ÚS 40/2020) a súdy vysvetlili, z akého dôvodu tieto žalobcom navrhované dôkazy považovali za nadbytočné, vzhľadom na iné v konaní vykonané dôkazy a z akého dôvodu súdy práve tieto a to aj s ohľadom na konanie samotného žalobcu, považovali za rozhodujúce. Konajúc súdy zrozumiteľne vysvetlili (odsek 37, 38 odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie a odsek 38 odôvodnenia rozsudku odvolacieho súdu), že v danom prípade nedošlo k obnoveniu vlastníckeho práva žalobcu na základe jeho odstúpenia od kúpnej zmluvy dávno potom, ako vlastnícke právo k predmetným nehnuteľnostiam nadobudol tretí subjekt - úpadca. Dovolací súd sa nestotožnil ani s námietkou nedostatočného

vysporiadania sa s otázkou dobromyseľnosti úpadcu. Nakoľko súdy dospeli zhodne k jednoznačnému záveru o platnosti kúpnej zmluvy zo dňa 27. septembra 2011, uzatvorenej žalobcom ako predávajúcim a spoločnosťou DISKONT - PLUS s.r.o. a o neobnovení vlastníckeho práva pôvodného vlastníka na základe jeho odstúpenia od zmluvy až po rozhodnutí o návrhu na vklad (je teda nepochybné, že v čase uzavretia zmluvy zo dňa 31. júla 2012 spoločnosť DISKONT - PLUS s.r.o. vlastníkom nehnuteľností bola, nakoľko odstúpenie je datované až 10. apríla 2013 - poznámka dovolacieho súdu) a teda až potom, čo vlastnícke právo k nehnuteľnosti nadobudla tretia osoba je otázka existencie dobromyseľnosti žalovaného aj bez právneho významu. Napriek tomu sa súdy otázkou dobrej viery zaoberali (odsek 38 odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie, s ktorým rozsudok odvolacieho súdu tvorí jeden celok).

40. Po preskúmaní veci dovolací súd dospel k názoru, že v posudzovanej veci odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu nie je nedostatočné a nepreskúmateľné, pretože ako celok s rozhodnutím súdu prvej inštancie spĺňa parametre zákonného odôvodnenia rozhodnutia. Z odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu sú zrejmé podstatné dôvody, pre ktoré odvolací súd potvrdil rozhodnutie súdu prvej inštancie. Konštatoval správnosť dôvodov uvedených v odôvodnení rozhodnutia súdu prvej inštancie vo vzťahu k posúdeniu skutkových a právnych záverov.

41. Podľa názoru dovolacieho súdu procesný postup odvolacieho súdu, ale aj súdu prvej inštancie prebiehal v zmysle právnej úpravy Civilného sporového poriadku a skutočnosť, že sa dovolateľ nestotožňuje s právnym názorom všeobecného súdu, nemôže viesť k záveru o nepreskúmateľnosti, zjavnej neodôvodnenosti alebo zmatečnosti napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu.

42. Dovolací súd konštatuje, že procesným postupom súdov oboch inštancií nedošlo k tomu, že by súdy znemožnili žalobcovi, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že by tým došlo k porušeniu jeho práva na spravodlivý proces (§ 420 písm. f/ CSP).

43. Pre úplnosť dovolací súd poukazuje aj na zjednocujúce stanovisko občianskoprávneho kolégia Najvyššieho súdu SR č. 2/2016 z 3. decembra 2015, z ktorého vyplýva, že nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle ust. § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p., pričom len výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje ani zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa vyššie citovaného ustanovenia. Jedná sa o taký výnimočný prípad, kedy ide o také nedostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré neobsahuje ani len zásadné vysvetlenie dôvodov, podstatných pre rozhodnutie súdu, čo vykazuje znaky až vady „najzákladnejšej dôležitosti pre súdny systém alebo vady zásadnej, hrubej a podstatnej“, prípadne ak sa zrušením napadnutého rozhodnutia má dosiahnuť náprava „justičného omylu“. O takýto prípad však v preskúmvanej veci nejde, pretože tak, ako je už vyššie konštatované, skutkové a právne závery obsiahnuté v odôvodnení rozhodnutia odvolacieho súdu (ktoré spolu s odôvodnením rozhodnutia súdu prvej inštancie tvoria jeden celok) nie sú v danom prípade zjavne neodôvodnené a nezlučiteľné s článkom 46 ods. 1 Ústavy SR. Za porušenie základného práva zaručeného v článku 46 ods. 1 Ústavy SR, ako aj článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v žiadnom prípade nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil rozhodnutie podľa predstáv žalobcu. Vyššie citované zjednocujúce stanovisko Najvyššieho súdu Slovenskej republiky je aktuálne aj po 1. júli 2016, kedy nadobudol účinnosť nový Civilný sporový poriadok, pretože zmeny v právnej úprave dovolania a dovolacieho konania, obsiahnuté v novom Civilnom sporovom poriadku, sa nedotkli podstaty a zmyslu tohto stanoviska.

44. Najvyšší súd Slovenskej republiky na základe uvedených skutočností dospel k záveru, že prípustnosť dovolania žalobcu podľa § 420 písm. f/ CSP nie je procesne daná, preto jeho dovolanie podľa § 447 písm. f/ CSP, odmietol.

45. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania najvyšší súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP, § 453 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 CSP). O výške náhrady trov konania žalovaného rozhodne súd prvej inštancie (§ 262 ods. 2 CSP).

46. Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 01.05.2011).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.